

Tóth Máté Péter

Az öregapó és a varázskrajcár

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öregapó. Ennek az öregapónak volt egy felesége, aki mindig panaszkodott az öregnek, hogy olyan nagy szegénységben élnek, még a piacra sem tud elmenni friss húséért. Ezért megkérte az öregapót, hogy menjen el a tóra és horgásszon friss halat. Az öreg fogta a horgászbóját és elindult.

Bedobta a horgászbóját a vízbe és hamarosan kifogott egy krajcárt.

Gondolta magában vége a szegénységnek, haza viszi és megmutatja az asszonynak. Egyszer csak a krajcár megszólal:

- Mielőtt haza vinnél, el kell mondanom valamit. Én egy varázskrajcár vagyok, ezért is tudok beszélni.

- Tényleg? – csodálkozott az öregapó. – Pontosabban mit tudsz?
- Bármit elő tudok varázsolni, amit csak kérsz. De először is, hogy véletlenül se varázsoljak rosszat, előbb adok neked egy varázsköpenyt.

Elő is varázsolta a krajcár a köpenyt, ám azt elfelejtette mondani, hogy ő egy gonosz varázslónak a krajcárja.

Ahogy fölvette az öregapó a varázsköpenyt, egyből elvesztette az eszméletét és a gonosz varázsló szolgája lett. Azonnal ott termett a gonosz varázsló és örömmel nézte, hogy az apó az ő szolgája.

Arra lovagolt éppen a királyfi, a király legkisebb fia, katonai kísérettel és észrevette, hogy a gonosz varázsló elvarázsolta szegény öregapót.

- Nem mész innen? –kiáltotta a királyfi.

A varázsló megijedt a királyfitól és a szolgájával együtt eltűnt.

Ám a királyfinak volt egy hűséges varázslója, aki megmondta az ellenszert a varázslatra. A királyfi nyomban el is indult a varázsló kastélyához. Azonban nem ment védtelenül, magával vitte a varázsló kardját, hogy véletlenül se veszítse el a harcot.

Hosszas gyaloglás után elért a varázsló kastélyához és bement a kapun. A kastély udvarán volt egy kerek kút. Ebben a kútban egy csepp víz sem volt, de nem is volt nagyon mély, mivel egy nyúl élt benne.

A nyúl megkérdezte a királyfitól:

- Mi járhatban vagy erre, ahol még a madár sem járt?

A királyfi nem csodálkozott a beszélő nyúlon, mivel már találkozott más beszélő állatokkal is, és megkérte a nyulat, hogy segítsen megtalálni a varázskrajcárt, hogy szétvághassa a varázskarddal. Hiszen csak így tudja megtörni az átkot a szegény öregapóról.

A nyúl elindult a királyfival a kastélyba. Ám nem volt könnyű dolguk, mert sok veszélyes csapda állta útjukat. Nagy nehezen átjutottak a csapdákon és odaértek a varázskrajcár helyére. A krajcár azonban nem volt ott. A nyúl hirtelen felnevetett.

- Miért nevensz? – kérdezte a királyfi.
- Azért nevetek, mert te egész úton nem tudtad, hogy én vagyok varázskrajcár. Nem azért hívnak varázskrajcárnak, mert csak tárgyakat tudok varázsolni, hanem magamat is át tudom változtatni.

Ahogy elmondta ezt a királyfinak a krajcár, a királyfi azonnal lesújtott rá a kardjával. A varázskrajcárt kettévágta ugyan, de az öregapó nem változott vissza, hanem elájult. Ekkor ott termett a varázsló és azt mondta:

- Te buta! Hiába vágtd ketté a varázskrajcárt. Hiszen a krajcár egyik felében benne van az öreg lelke, a másik felében pedig a gonoszság.

Ahogy ezt meghallotta a királyfi, nem tudta szegény feje hová menjen, merre facsarodjék bánatában. Gondolkodott melyik felében lehet az öregapó lelke. Sokáig gondolkodott rajta és végül jól döntött, mert egy újabb sújtással kiszabadította az öreg lelkét. A második csapással elpusztította a gonoszsgot. Odavitte az öregnek a lelkét, aki nyomban észhez tért.

Csodálkozva látták, hogy varázskard ereje megnőtt a gonosz elpusztításával, kirepült a királyfi kezéből és a varázslóra sújtott egy nagyot. A varázslónak a hírét hamvát sem hallották többé.

A királyfi odaadta a varázsló vagyonát az öregnek, aki boldogan élt az öreganyóval, amíg meg nem halt.

Veszprém, 2016. szeptember 18.